EUROOPA KOHTU OTSUS (kolmas koda)

13. juuli 2006 *

Kohtuasjas C-74/04 P,

mille esemeks on Euroopa Kohtu põhikirja artikli 56 alusel 16. veebruaril 2004 esitatud apellatsioonkaebus,

Euroopa Ühenduste Komisjon, esindaja: W. Mölls, keda abistas *Rechtsanwalt* H.-J. Freund, kohtudokumentide kättetoimetamise aadress Luxembourgis,

hageja,

teine menetluspool:

Volkswagen AG, asukoht Wolfsburg (Saksamaa), esindajad: *Rechtsanwalt* R. Bechtold ja *Rechtsanwalt* S. Hirsbrunner, kohtudokumentide kättetoimetamise aadress Luxembourgis,

hageja Esimese Astme Kohtus,

* Kohtumenetluse keel: saksa.

EUROOPA KOHUS (kolmas koda),

koosseisus: koja esimees A. Rosas, kohtunikud J. Malenovský, J.-P. Puissochet, S. von Bahr (ettekandja) ja U. Lõhmus,

kohtujurist: A. Tizzano,
kohtusekretär: ametnik K. Sztranc,

arvestades kirjalikus menetluses ja 29. septembri 2005. aasta kohtuistungil esitatut,

olles 17. novembri 2005. aasta kohtuistungil ära kuulanud kohtujuristi ettepaneku,

on teinud järgmise

otsuse

1 Euroopa Ühenduste Komisjon palub oma apellatsioonkaebuses tühistada Euroopa Ühenduste Esimese Astme Kohtu 3. detsembri 2003. aasta otsus kohtuasjas T-208/01: Volkswagen *vs.* komisjon (EKL 2003, lk II-5141; edaspidi „vaidlustatud kohtuotsus"), millega kohus tühistas komisjoni 29. juuni 2001. aasta otsuse 2001/711/EÜ, mis puudutab EÜ asutamislepingu artiklis 81 sätestatud menetlust (juhtum COMP/F-2/36.693 — Volkswagen) (EÜT L 262, lk 14; edaspidi „vaidlusalune otsus").

Vaidluse aluseks olevad asjaolud ja õiguslik raamistik

2 Vaidluse aluseks olevad asjaolud ja vaidlustatud kohtuotsusest tuleneva õigusliku raamistiku võib kokku võtta järgmiselt.

3 Volkswagen AG (edaspidi „Volkswagen") on valdusäriühing ja Volkswageni kontserni kõige suurem ettevõtja, kes tegutseb mootorsõidukite tootmise sektoris. Volkswageni toodetavaid mootorsõidukeid müüvad Euroopa Ühenduses valikulise ja ainuõigusega turustussüsteemi raames edasimüüjad, kellega see äriühing on sõlminud tüüptingimustega edasimüügilepingu (edaspidi „edasimüügileping").

4 Septembris 1995 ja jaanuaris 1998 kehtinud edasimüügilepingu artikli 4 lõike 1 kohaselt tagab Volkswagen edasimüüjale lepingujärgse territooriumi tarnete ja müügijärgse teeninduse läbiviimiseks. Edasimüüja kohustub omalt poolt temale määratud territooriumil edendama intensiivselt müüki ja müügijärgset teenindust ning kasutama turupotentsiaali parimal võimalikul moel. Vastavalt edasimüügilepingu artikli 2 lõikele 6 (1989. aasta jaanuaris kehtinud versioon) või lõikele 1 (1995. aasta septembris ja 1998. aasta jaanuaris kehtinud versioonid) kohustub edasimüüja „kaitsma Volkswagen AG, Volkswageni turustamise korra ja Volkswageni kaubamärgi huve ning tagama nende edendamise kõikide vahenditega". Samuti on sätestatud, et „selleks järgib edasimüüja kõiki lepingu täitmiseks kehtestatud nõudeid, mis puudutavad nii uute Volkswageni mootorsõidukite turustamist, varuosade hankimist, müügijärgset teenindust, müügi edendamist, reklaami ja väljaõpet kui ka Volkswageni erinevate tegevusalade tehnilise taseme tagamist". Edasimüügilepingu artikli 8 lõike 1 kohaselt „teeb Volkswagen AG lõpphinna ja allahindluste suhtes hinnasoovitusi, mis ei ole siduvad".

5 Pärast ühe ostja esitatud kaebust saatis komisjon 17. juulil 1997 ja 8. oktoobril 1998 Volkswagenile nõukogu 6. veebruari 1962. aasta määruse nr 17 esimene määrus asutamislepingu artiklite 85 ja 86 rakendamise kohta (EÜT 1962, 13, lk 204; ELT eriväljaanne 08/01, lk 3) artikli 11 alusel informatsiooninõuded, mis puudutasid äriühingu hinnapoliitikat ja iseäranis Volkswagen Passat mudeli müügihinna kindlaksmääramist Saksamaal. Volkswagen vastas neile nõuetele vastavalt 22. augustil 1997 ja 9. novembril 1998.

6 22. juunil 1999 saatis komisjon saadud teabe põhjal Volkswagenile vastuväiteteatise, milles ta heitis Volkswagenile ette EÜ artikli 81 lõike 1 rikkumist, mis seisneb selles, et Volkswagen Passat mudeli müügiks on turustusvõrgu Saksa edasimüüjatega kokku lepitud ranges hinnakorras.

7 Vastuväiteteatises tugines komisjon eelkõige kolmele ringkirjale, mille Volkswagen saatis oma Saksa edasimüüjatele 26. septembril 1996, 17. aprillil 1997 ja 26. juunil 1997, ning samuti viiele kirjale, mis saadeti mõnele edasimüüjale 24. septembril, 2. ja 16. oktoobril 1996, 18. aprillil 1997 ja 13. oktoobril 1998 (edaspidi kõik koos „vaidlusalused üleskutsed").

8 Volkswagen vastas vastuväiteteatisele 10. septembri 1999. aasta kirjaga, märkides, et selles esitatud faktid on suures osas õiged. Ta ei esitanud taotlust, et teda ära kuulataks.

9 15. jaanuaril ja 7. veebruaril 2001 saatis komisjon Volkswagenile kaks uut informatsiooninõuet, millele viimane vastas vastavalt 30. jaanuaril ja 21. veebruaril 2001.

10 6. juulil 2001 tegi komisjon Volkswagenile vaidlusaluse otsuse teatavaks. Selle otsuse resolutiivosa on sõnastatud järgmiselt:

„*Artikkel 1*

Volkswagen AG on toime pannud EÜ asutamislepingu artikli 81 lõike 1 sätete rikkumise seeläbi, et ta määras kindlaks Volkswagen Passati mudeli müügihinnad, keelates oma Saksamaa lepingulistel edasimüüjatel teha selle mudeli müümisel klientidele allahindlusi või lubades teha üksnes piiratud allahindlusi.

Artikkel 2

Artiklis 1 viidatud rikkumisest tulenevalt määratakse Volkswagen AG-le trahv summas 30,96 miljonit eurot.

[...]

Artikkel 4

Käesoleva otsuse adressaat on Volkswagen AG, D-38436 Wolfsburg.

[...]"

Vaidlustatud kohtuotsus

11 Volkswagen esitas hagiavalduse, mis saabus Esimese Astme Kohtu kantseleisse 10. septembril 2001, ja palus esimese võimalusena tühistada vaidlusalune otsus ja teise võimalusena vähendada trahvisummat, mis talle selle otsusega määrati.

12 Esimese Astme Kohus, tuginedes oma 26. oktoobri 2000. aasta otsuse kohtuasjas T-41/96: Bayer *vs.* komisjon (EKL 2000, lk II-3383) punktile 69, leidis vaidlustatud kohtuotsuse punktis 32, et kokkuleppe mõistes EÜ artikli 81 lõike 1 tähenduses, nagu seda kohtupraktikas on tõlgendatud, on kesksel kohal vähemalt kahe poole ühine tahe, mille väljendamise vorm ei ole oluline seni, kuni see kujutab endast poolte tahte tõetruud väljendust.

13 Esimese Astme Kohus märkis vaidlustatud kohtuotsuse punktis 33, et kohtupraktikast tuleneb samuti, et kui tootja otsus kujutab endast ettevõtja ühepoolset tegevust, siis sellisele otsusele EÜ artikli 81 lõikes 1 sätestatud keeldu ei kohaldata (vt selle kohta Euroopa Kohtu 25. oktoobri 1983. aasta otsus kohtuasjas 107/82: AEG *vs.* komisjon, EKL 1983, lk 3151, punkt 38; 17. septembri 1985. aasta otsus liidetud kohtuasjades 25/84 ja 26/84: Ford *vs.* komisjon, EKL 1985, lk 2725, punkt 21, ja eespool viidatud kohtuotsus Bayer *vs.* komisjon, punkt 66).

14 Esimese Astme Kohus täpsustas vaidlustatud kohtuotsuse punktis 35, et olukorda, kus üks ettevõtja on võtnud vastu tõepoolest ühepoolse ja seega teise ettevõtja otsese või vaikimisi osaluseta meetme, tuleb eristada olukorrast, kus ühepoolsus on üksnes näilik. Kui esimene kirjeldatud olukord ei lange EÜ artikli 81 lõike 1 alla, siis teist tuleb käsitleda kui ettevõtjatevahelist kokkulepet ja seega võib see kuuluda artikli 81 kohaldamisalasse. Selline on olukord eelkõige konkurentsi piirava tegevuse ja meetmete puhul, mille tootja on lepinguliste suhete raames edasimüüjatega ellu

viinud näiliselt ühepoolselt, kuid millega viimased on siiski kas või vaikimisi nõustunud (eespool viidatud kohtuotsus Bayer *vs.* komisjon, punkt 71).

15 Vaidlustatud kohtuotsuse punktis 38 sedastas Esimese Astme Kohus, et ei ole tõendatud, et vaidlusaluseid üleskutseid oleks tegelikkuses rakendatud.

16 Esimese Astme Kohus märkis vaidlustatud kohtuotsuse punktis 39, et komisjon tugines EÜ artikli 81 lõikes 1 nimetatud kokkuleppe olemasolu tuvastamisel peamiselt argumendile, mille kohaselt edasimüüjad nõustusid edasimüügilepingut sõlmides vaikimisi Volkswageni turustuspoliitikaga.

17 Vaidlustatud kohtuotsuse punktis 43 tõi Esimese Astme Kohus välja, et komisjoni seisukoht tähendab väitmist, et edasimüüja, kes sõlmis konkurentsiõigusega kooskõlas oleva edasimüügilepingu, peab lepingu sõlmimisel ja selle sõlmimise tõttu olema juba ette nõustunud lepingu hilisema õigusvastaseks muutumisega, olgugi et just kooskõla tõttu konkurentsiõigusega ei saa nimetatud leping võimaldada edasimüüjal sellist muutumist ette näha.

18 Esimese Astme Kohus asus vaidlustatud kohtuotsuse punktis 45 seisukohale, et võib ette kujutada, et õiguspärase edasimüügilepingu sõlmimisel ja selle sõlmimise tõttu võiks olla ette nõustutud lepingu muutumisega, kui on tegemist lepingu õiguspärase muutumisega, mis on ette nähtud lepingus või millest edasimüüja ei saa äritavasid või õigusnorme arvesse võttes keelduda. Esimese Astme Kohus leiab seevastu, et ei

saa nõustuda sellega, et lepingu õigusvastaseks muutumisega võiks olla õiguspärase turustuslepingu sõlmimisel ja selle sõlmimise tõttu ette nõustutud.

19 Sellest järeldas Esimese Astme Kohus vaidlustatud kohtuotsuse punktis 46, et komisjon väitis ekslikult, et edasimüügilepingu sõlmimine Volkswageni edasimüüjate poolt tõi kaasa nende nõustumise vaidlusaluste üleskutsetega.

20 Vaidlustatud kohtuotsuse punktis 47 leidis Esimese Astme Kohus, et komisjon tõlgendas vääralt kohtupraktikat, millele ta oma seisukohtade toetuseks tugineb, kui väidab, et vastavalt eespool viidatud Euroopa Kohtu otsustele AEG *vs.* komisjon, Ford *vs.* komisjon ja 24. oktoobri 1995. aasta otsusele kohtuasjas C-70/93: Bayerische Motorenwerke (EKL 1995, lk I-3439) ning vastavalt Esimese Astme Kohtu 6. juuli 2000. aasta otsusele kohtuasjas T-62/98: Volkswagen *vs.* komisjon (EKL 2000, lk II-2797) ei ole vaja vähemalt valikuliste turustussüsteemide puhul — nagu käesolevas asjas — otsida tootja üleskutsega nõustumist edasimüüja tegevusest selle üleskutse kontekstis (näiteks pärast selle saamist), ja et see nõusolek tuleb põhimõtteliselt lugeda antuks pelga fakti tõttu, et edasimüüja sisenes turustusvõrku.

21 Vaidlustatud kohtuotsuse punktis 56 täpsustas Esimese Astme Kohus, et Volkswageni poolt oma hagi toetuseks välja toodud Euroopa Kohtu 12. juuli 1979. aasta otsus liidetud kohtuasjades 32/78, 36/78–82/78: BMW Belgium jt *vs.* komisjon (EKL 1979, lk 2435) ja 11. jaanuari 1990. aasta otsus kohtuasjas C-277/87: Sandoz prodotti farmaceutici *vs.* komisjon (EKL 1990, lk I-45) ning Esimese Astme Kohtu eespool viidatud otsus Bayer *vs.* komisjon lükkavad komisjoni esitatud väited ümber. Kõik need kohtuotsused kinnitavad tõepoolest vajadust tõendada ühist tahet, et tuvastada EÜ artikli 81 lõikes 1 nimetatud kokkuleppe olemasolu. Lisaks sellele peab ühine tahe hõlmama konkreetset tegevust, mis peab seega olema pooltele teada, kui nad sellega nõustuvad.

22 Vaidlustatud kohtuotsuse punktis 61 tõstis Esimese Astme Kohus esile komisjoni poolt teise võimalusena esitatud argumendi, mille kohaselt, isegi kui leida, et edasimüügileping peab sisaldama reservatsiooni, et oleks võimalik tuvastada, et vaidlusalused üleskutsed moodustavad selle lepingu osa, tuleb nimetatud lepingu artikli 2 lõiget 1 või 6 pidada selliseks tingimuseks.

23 Esimese Astme Kohus ei nõustunud selle täiendava argumendiga, täpsustades vaidlustatud kohtuotsuse punktis 63, et edasimüügilepingu artikli 2 lõiget 1 või 6 saab tõlgendada üksnes nii, et need vaid näevad ette seadusega kooskõlas olevad meetmed. Vastupidisele seisukohale asumine tähendaks Esimese Astme Kohtu arvates seda, et sellisest neutraalselt sõnastatud lepingutingimusest järelduks, et edasimüüjad sidusid end õigusvastase kokkuleppega. Esimese Astme Kohus lisas nimetatud kohtuotsuse punktis 64, et edasimüügilepingu artikli 8 lõige 1 on samuti sõnastatud neutraalselt, või isegi selliselt, mis võtab Volkswagenilt võimaluse anda siduvaid hinnasoovitusi.

24 Neil asjaoludel tühistas Esimese Astme Kohus vaidlusaluse otsuse.

Poolte nõuded ja apellatsioonkaebuse toetuseks esitatud väide

25 Komisjon palub Euroopa Kohtul tühistada vaidlustatud kohtuotsus, saata vaidlus tagasi Esimese Astme Kohtusse ja mõista kohtukulud välja Volkswagenilt.

26 Apellatsioonkaebuse toetuseks esitab komisjon ühe väite, mis tuleneb EÜ artikli 81 lõike 1 järgimata jätmisest Esimese Astme Kohtu poolt.

27 Volkswagen palub jätta apellatsioonkaebus rahuldamata ja mõista kohtukulud välja komisjonilt.

Apellatsioonkaebus

Poolte argumendid

28 Komisjon väidab, et Esimese Astme Kohus ei järginud EÜ artikli 81 lõiget 1, kui asus seisukohale, et vaidlusalused üleskutsed ei kujuta endast ettevõtjatevahelist kokkulepet Euroopa Kohtu väljakujunenud praktika tähenduses.

29 Komisjon märgib, et vastavalt Euroopa Kohtu väljakujunenud praktikale tähendab edasimüüja liitumine valikulise turustusvõrguga tema otsest või vaikimisi nõustumist tootja turustuspoliitikaga (eespool viidatud kohtuotsus AEG *vs.* komisjon, punkt 38; eespool viidatud kohtuotsus Ford *vs.* komisjon, punkt 21, ning 6. jaanuari 2004. aasta otsus liidetud kohtuasjades C-2/01 P ja C-3/01 P: BAI ja komisjon *vs.* Bayer, EKL 2004, lk I-23, punkt 144).

30 Komisjon lisab, et samuti väljakujunenud kohtupraktika kohaselt ei kujuta mootorsõidukite tootja poolt oma lepingulistele edasimüüjatele saadetud üleskutse mitte ühepoolset tegu, mis ei kuulu EÜ artikli 81 lõike 1 kohaldamisalasse, vaid kokkulepet selle sätte tähenduses, kui see leiab aset kestvate ärisuhete raames, mida reguleerib eelnevalt sõlmitud üldleping (vt eespool viidatud kohtuotsus Ford *vs.* komisjon, punkt 21; eespool viidatud kohtuotsus Bayerische Motorenwerke, punktid 15 ja 16, ning 18. septembri 2003. aasta otsus kohtuasjas C-338/00 P: Volkswagen *vs.* komisjon, EKL 2003, lk I-9189, punkt 60).

31 Komisjon väidab, et vaidlustatud kohtuotsus tehti kirjeldatud kohtupraktikat eirates ja see on kokkusobimatu valikulise turustussüsteemi olemusega.

32 Komisjon on seisukohal, et edasimüügilepingut sõlmides nõustus edasimüüja tulevaste meetmetega, mis võivad saada lepinguga kehtestatud raamistiku osaks. Ta väidab, et vastupidiselt sellele, mida Esimese Astme Kohus leidis vaidlustatud kohtuotsuse punktides 45 ja 56, ei pea sellised meetmed olema edasimüügilepingus tingimata ette nähtud ega seadusega kooskõlas, et neid saaks käsitleda kokkuleppena EÜ artikli 81 lõike 1 tähenduses.

33 Volkswagen väidab, et kokkuleppe mõiste tõlgendus, mille on andnud Esimese Astme Kohus, on Euroopa Kohtu praktikaga ja nimetatud EÜ asutamislepingu sättega igati kooskõlas.

Euroopa Kohtu hinnang

34 Komisjon väidab sisuliselt seda, et Esimese Astme Kohus ei saa ilma õigusnormi rikkumata jätta arvestamata, et sõlmides edasimüügilepingu, annab edasimüüja *a priori* nõusoleku kõikidele meetmetele, mida mootorsõidukite tootja lepinguliste suhete raames võtab.

35 Oma väite toetuseks meenutab komisjon väljakujunenud kohtupraktikat, mille kohaselt ei kujuta mootorsõidukite tootja poolt oma lepingulistele edasimüüjatele saadetud üleskutse mitte ühepoolset tegu, vaid kokkulepet EÜ artikli 81 lõike 1 tähenduses, kui see leiab aset kestvate ärisuhete raames, mida reguleerib eelnevalt sõlmitud üldleping.

36 Kohtupraktikast, millele komisjon viitab, ei tulene, et mootorsõidukite tootja poolt oma edasimüüjatele saadetud iga üleskutse kujutab endast kokkulepet EÜ artikli 81 lõike 1 tähenduses ning see ei vabasta komisjoni kohustusest tõendada edasimüügilepingu poolte ühise tahte olemasolu igal konkreetsel juhul eraldi.

37 Tuleb märkida, et Esimese Astme Kohus leidis vaidlustatud kohtuotsuse punktides 30–34 õigesti, et selleks, et esineks kokkulepe EÜ artikli 81 tähenduses, piisab, kui näiliselt ühepoolne tegu või käitumine on vähemalt kahe poole ühise tahte väljendus, kusjuures vorm, milles see ühine tahe väljendub, ei ole iseenesest määrav.

38 Nagu Volkswagen täpsustab apellatsioonkaebuse teatele esitatud vastuse punktis 29, tähendaks vastupidine lahendus konkurentsieeskirjade rikkumise tõendamise kohustuse ümberpööramist ja süütuse presumptsiooni põhimõtte rikkumist.

39 Poolte tahe võib tuleneda nii asjaomase edasimüügilepingu tingimustest kui ka poolte käitumisest ja iseäranis edasimüüjate võimalikust vaikimisi nõustumisest tootja üleskutsega (vt selle kohta eespool viidatud 18. septembri 2003. aasta kohtuotsus Volkswagen *vs.* komisjon, punktid 61–68).

40 Antud asjas tuletas komisjon esimese olukorra puhul pooltevahelise ühise tahte olemasolu ainult asjaomase edasimüügilepingu tingimustest. Esimese Astme Kohtul tuli seejärel, nii nagu ta seda ka tegi, hakata uurima, kas vaidlusalused üleskutsed sisalduvad sõnaselgelt edasimüügilepingus või vähemalt kas lepingutingimused lubavad mootorsõidukite tootjal selliseid ülekutseid kasutada.

41 Siinkohal tuleb meenutada, et eespool viidatud kohtuotsuse Ford *vs.* komisjon punktis 20 lükkas Euroopa Kohus tagasi argumendi, mis tulenes mootorsõidukite valikulise turustamise teatud meetmete väidetavast ühepoolsest olemusest, leides, et edasimüügilepingud peavad tingimata jätma teatud aspektid tootjale hilisemaks otsustamiseks ja et sellised otsused olid asjaomase edasimüügilepingu lisas 1 sõnaselgelt ette nähtud.

42 Samamoodi leidis Euroopa Kohus eespool viidatud 18. septembri 2003. aasta kohtuotsuse Volkswagen *vs.* komisjon punktis 64, et Esimese Astme Kohus leidis õigesti, et Volkswageni võetud meetmed, millega piirati mootorsõidukite tarneid Itaalia edasimüüjatele selge eesmärgiga takistada reeksporti Itaaliast, kuulusid edasimüügilepingu poolte kestvate ärisuhete juurde, kusjuures Esimese Astme Kohus tugines eelkõige asjaolule, et asjaomane edasimüügileping nägi ette võimaluse selliseid tarneid piirata.

43 Neil asjaoludel peab märkima, et Euroopa Kohtu praktikast ei tulene, et asjaomase lepingu tingimuste kooskõla või vastuolu konkurentsieeskirjadega oleks selle uurimise raames tingimata määrav. Järelikult rikkus Esimese Astme Kohus oma otsuses õigusnormi, kui leidis vaidlustatud kohtuotsuse punktides 45 ja 46, et konkurentsieeskirjadega kooskõlas olevaid lepingutingimusi ei saa käsitleda sellistena, mis lubavad kasutada konkurentsieeskirjadega vastuolus olevaid üleskutseid.

44 Kohe ei saa välistada võimalust, et üleskutset, mis on vastuolus konkurentsieeskirjadega, võib käsitleda sellisena, mida lubavad edasimüügilepingu näiliselt neutraalsed tingimused.

45 Järelikult ei saanud Esimese Astme Kohus, rikkumata õigusnormi, jätta uurimata edasimüügilepingu tingimusi juhtumipõhiselt, võttes vajaduse korral arvesse kõiki teisi asjakohaseid tegureid, näiteks lepinguga taotletavaid eesmärke, pidades silmas majanduslikku ja õiguslikku konteksti, milles see leping sõlmiti.

46 Mis puudutab teist olukorda, st asjakohaste lepinguliste sätete puudumist, siis eeldab EÜ artikli 81 lõikes 1 nimetatud kokkuleppe olemasolu edasimüüjate otsest või vaikimisi nõustumist mootorsõidukite tootja võetud meetmega (vt selle kohta eelkõige eespool viidatud kohtuotsus BMW Belgium jt *vs.* komisjon, punktid 28–30).

47 Kuna antud juhul ei ole komisjon edasimüüjate otsese või vaikimisi nõusoleku olemasolule tuginenud, ei oma see teine olukord käesoleva vaidluse raames tähtsust.

48 Eelnevast tuleneb, et selleks, et teha kindlaks, kas vaidlusalused üleskutsed olid Volkswageni ja tema edasimüüjate vaheliste ärisuhete osa, oleks Esimese Astme Kohus pidanud uurima, kas need olid ette nähtud või lubatud edasimüügilepingu tingimustega, võttes arvesse selle lepingu kui sellisega taotletavaid eesmärke, pidades silmas majanduslikku ja õiguslikku konteksti, milles see leping sõlmiti.

49 Tõlgenduse osas, mille Esimese Astme Kohus andis antud asjas edasimüügilepingu tingimustele, peab meenutama, et EÜ artiklist 225 ja Euroopa Kohtu põhikirja artikli 58 esimesest lõigust tuleneb, et ainult Esimese Astme Kohus on pädev ühelt poolt tuvastama fakte, välja arvatud juhul, kui tema järelduste oluline ebatäpsus nähtub talle esitatud toimikumaterjalidest, ja teiselt poolt neid fakte hindama. Kui

Esimese Astme Kohus on tuvastanud või hinnanud fakte, on Euroopa Kohus nimetatud EÜ artikli 225 kohaselt pädev kontrollima nende faktide õiguslikku kvalifikatsiooni ja õiguslikke järeldusi, mida Esimese Astme Kohus on nendest teinud (vt eelkõige 17. detsembri 1998. aasta otsus kohtuasjas C-185/95 P: Baustahlgewebe *vs.* komisjon, EKL 1998, lk I-8417, punkt 23).

50 Edasimüügilepingu tingimuste osas leidis Esimese Astme Kohus vaidlustatud kohtuotsuse punktis 2 omal algatusel, et vastavalt selle lepingu artikli 2 lõikele 1 või 6 kohustub edasimüüja eelkõige kaitsma Volkswageni turustamise korra ja Volkswageni kaubamärgi huve ning järgima sel eesmärgil kõiki lepingu täitmiseks kehtestatud nõudeid, mis puudutavad uute mootorsõidukite turustamist ja müügi edendamist.

51 Vaidlustatud kohtuotsuse punktist 2 tuleneb ka, et edasimüügilepingu artikli 8 lõike 1 kohaselt teeb Volkswagen lõpphinna ja allahindluste suhtes hinnasoovitusi, mis ei ole siduvad.

52 Vaidlustatud kohtuotsuse punktides 62–68 leidis Esimese Astme Kohus edasimüügilepingu täpsema uurimise raames, et nimetatud artikleid ei saa käsitleda sellistena, mis lubavad Volkswagenil saata edasimüüjatele uute sõidukite hindu puudutavaid siduvaid soovitusi ja et vaidlusalused üleskutsed ei kujuta endast kokkulepet EÜ artikli 81 lõike 1 tähenduses.

53 Esimese Astme Kohus tegutses õigesti, kui tugines edasimüügilepingu tingimuste sisu hindamisel nende sõnastusele. Euroopa Kohus ei ole aga põhimõtteliselt pädev kontrollima apellatsioonimenetluses Esimese Astme Kohtu hinnangut, mille kohaselt olid need tingimused sõnastatud neutraalselt või isegi selliselt, et need võtavad Volkswagenilt võimaluse anda siduvaid hinnasoovitusi. Samas peab

märkima, et Esimese Astme Kohtu põhjenduses sisaldub õigusnormi rikkumine osas, kus kohus leidis, et konkurentsieeskirjadega kooskõlas olevaid lepingutingimusi ei saa käsitleda sellistena, mis lubavad teha nende eeskirjadega vastuolus olevaid üleskutseid.

54 Ometi ei mõjuta see rikkumine Esimese Astme Kohtu selle järelduse põhjendatust, mille kohaselt ei saa vaidlusaluseid üleskutseid kvalifitseerida antud asjas „kokkuleppeks" EÜ artikli 81 lõike 1 tähenduses.

55 Eeltoodut arvesse võttes peab tõdema, et Esimese Astme Kohus leidis vaidlustatud otsuse punktis 68 õigesti, et vaidlusalune otsus tuleb tühistada.

56 Järelikult tuleb apellatsioonkaebus põhjendamatuse tõttu rahuldamata jätta.

Kohtukulud

57 Vastavalt kodukorra artikli 69 lõikele 2, mida kodukorra artikli 118 alusel kohaldatakse apellatsioonkaebuste suhtes, on kohtuvaidluse kaotanud pool kohustatud hüvitama kohtukulud, kui vastaspool on seda nõudnud. Kuna Volkswagen on kohtukulude hüvitamist nõudnud ja komisjon on kohtuvaidluse kaotanud, tuleb kohtukulud välja mõista komisjonilt.

Esitatud põhjendustest lähtudes Euroopa Kohus (kolmas koda) otsustab:

1. Jätta apellatsioonkaebus rahuldamata.

2. Mõista kohtukulud välja Euroopa Ühenduste Komisjonilt.

Allkirjad